

ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ Ο ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΩΡ ΘΕΟΣ

ΙC ΘC
Ο ΑΝΑΡΧΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΛΙΘΝΙΟΣ ΘΕΟΣ

ΚΗΡΥΞ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΣΩΝ

«Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεὸν
Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσραὴλ»

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ' • ΙΟΥΛΙΟΣ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2005 • τεύχος 16ον

Διεύθυνσις Περιοδικῆς
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ 174, Τ.Κ. 542 49 ΧΑΡΙΑΛΟΥ • ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΜΗΝΤΑΙ ΕΣΤΕ
ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΜΑΤΘΑΙΟΣ

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΕΤΡΟΣ

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΜΑΡΚΟΣ

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΛΟΥΚΑΣ

ΚΗΡΥΞ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΣΩΝ

“Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεὸν
Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσραὴλ”

«Τὰ πάντα διὰ τὴν ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΝ
καὶ διὰ τὴν ΕΛΛΑΔΑ»

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΠΙΣΗΜΟΝ
ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΕΙΩΝ
ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἄριθμ. Ἔγκρ. Ὑπουργ. Ἀποφάσεως 10893/95
Περίοδος Γ' ἔτος Α'

Ἰούλιος-Αὐγούστος 2005 • Ἀριθμὸς τεύχους 16

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος
καρδὸς ΜΑΤΘΑΙΟΣ ὁ Α' (1861-1950)

Ὁ Προτοσύγκελλος καὶ Ἀρχιεραγματεὺς
π. Εὐγένιος Τόμπρος (1905-1982)

ΙΔΡΥΤΗΣ τοῦ «Κ.Ε.Ο.»: Ὁ Ἀείμνηστος Προτοσύγκελλος
καὶ Ἀρχιεραγματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας
τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος π. Εὐγένιος Τόμπρος (1905-1982).
Ἔτος Ἰδρύσεως τοῦ Περιοδικοῦ Ὀκτώβριος 1950

ΕΚΔΟΤΗΣ :
Η ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ Γ.Ο.Χ.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ & ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

Ὁ Παναγιώτατος Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ.
Ο ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Τηλ. Ἱερᾶς Μητροπόλεως: 2310-300177

Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς.

Διὰ τὴν ἀλληλογραφίαν ἀπευθύνεσθε:

Περιοδικόν

«ΚΗΡΥΞ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ»
Κωνσταντινούπολης 174, 542 49 ΧΑΡΙΑΔΟΥ - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 € / ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: 50 \$

Τὸ ὄραμα τοῦ προτομ.
Στεφάνου κατὰ τὸ
ὅποιον εἶδεν «τὸν
Ἰησοῦν ἐστῶτα ἐκ
δεξιῶν τοῦ Θεοῦ Πα-
τρὸς». (Πράξ. Ζ'
55.56). Εἶναι ἡ ἀρχαιο-
τέρα ἴσως εἰκὼν ἐν ἣ
παρίσταται ὁ Υἱὸς καὶ
ὁ Πατήρ. Ἄπο
Ἑλλην. Βυζαντ. Χει-
ρόγραφον τοῦ 9ου
αἰῶνος.

(Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη
τῶν Παρισίων).

Μία ἐπιπέδον εἰκονογρα-
φικὴ Μαστροία περὶ τῆς
ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΤΗΤΟΣ
καὶ ΘΕΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ
ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΤΟΥ ΚΥ-
ΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ
ΣΩΤΗΡΟΣ ἡμῶν ΙΗΣΟΥ
ΧΡΙΣΤΟΥ εἶναι ἡ παρα-
πλευρὸς εἰκὼν φέρουσα
τὴν ἐπιγραφὴν διὰ τὸν
Χριστόν: «ΙΣ. ΧΣ. ὁ
ΠΡΟΑΙΩΝΩΝ ΘΕΟΣ»
καὶ διὰ τὴν Παναγίαν
«ΜΗΤΗΡ ΘΕΟΥ». Φο-
ρητὴ εἰκὼν, ἔργον τοῦ Ζέ-
νου Διγενῆ τοῦ 1491,
εὐρισσομένη εἰς τὴν Μο-
νὴν Μυριάς Θέρμου
Αἰτωλοακαρνανίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίδες

- 1) ΤΟ ΑΚΤΙΣΤΟΝ ΦΩΣ ΤΗΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ
ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ 75
- 2) Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΚΑΙ ΟΙ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ 77
- 3) ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΑΓΙΑΣ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗΣ .. 79
- 4) ΕΓΚΩΜΙΟΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ 80
- 5) Η ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ
(2α ΣΥΝΕΧΕΙΑ) 82
- 6) ΤΕΛΕΤΗ ΕΓΚΑΙΝΙΩΝ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ
ΕΙΣ ΛΑΜΠΙΩΤΕΣ ΑΜΑΡΙΟΥ ΡΕΘΥΜΝΟΥ ΚΡΗΤΗΣ ... 85
- 7) ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
ΩΣ ΠΡΟΑΙΩΝΩΝ ΘΕΟΥ ΕΙΣ ΚΑΛΑΜΠΑΚΑΝ 88

ΤΟ ΑΚΤΙΣΤΟΝ ΦΩΣ ΤΗΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, ὀμιλοῦντες διὰ τό γεγονός τῆς Μεταμορφώσεως, μαρτυροῦν διὰ τήν ἄκτιστον φύσιν, τήν θείαν φύσιν τοῦ φωτός, τοῦ ἐμφανισθέντος εἰς τούς τρεῖς «προκρίτους» μαθητάς. Οἱ ἅγιοι Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός, Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής, Ἀνδρέας Κρήτης, Ἰωάννης Δαμασκηνός, Συμεών ὁ Νέος Θεολόγος καί κατ' ἐξοχήν ὁ Γρηγόριος Παλαμᾶς, ἐκφράζονται κατὰ τό αὐτό πνεῦμα καί αἱ ἀναφοραί των δέν πρέπει εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν νά ἐρμηνεύωνται ὡς ρητορικά σχήματα ἢ τρόποι συμβολικοί καί ἀνθρωπομορφικοί.

Το Φῶς, τό ὅποιον εἶδον οἱ Ἀπόστολοι εἰς τό ὄρος Θαβώρ, ἦτο ἡ λαμπρότης καί τό ἀπαύγασμα τῆς δόξης τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ. Αἰώνιον, ἀτελεύτητον, ἀόρατον διὰ τούς πολλούς, ἦτο καί εἶναι ἐκτός χρόνου καί τόπου. Κάμνει δέ αἰσθητήν τήν παρουσίαν Του εἰς πάσας τάς Θεοφανεῖας τῆς Παλαιᾶς, ἀλλά καί τῆς Καινῆς Διαθήκης.

Ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Κυρίου δέν ὑπῆρξεν ἕν γεγονός προσδιοριζόμενον χρονικῶς καί τοπικῶς ὡς ἕκτακτον καί ἀνεπανάληπτον φαινόμενον. Οὐδεμία ἀλλαγὴ συνέβη τήν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τό πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ, οὐδέ καί εἰς τήν ἀνθρωπίνην Φύσιν Του. Ἀσφαλῶς ὅμως ἀλλαγὴ ἔγινεν εἰς τούς Ἀποστόλους, οἱ ὅποιοι ἔλαβον πρός στιγμὴν τήν ἱκανότητα νά ἀντικρύσουν τόν Διδάσκαλόν Των ὡς ἦτο εἰς τήν πραγματικότητα, καταυγαζόμενον δηλαδή καί λα-

μπρυνόμενον ὑπό τοῦ αἰωνίου Φωτός τῆς Θεότητός Του.

Διὰ τούς Ἀποστόλους ἡ στιγμή αὐτή εἶναι μία ἔξοδος ἀπό τά φαινόμενα τοῦ «παρόντος αἰῶνος» καί μία εἴσοδος εἰς τήν πραγματικότητα τοῦ «μέλλοντος αἰῶνος».

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς ἀναφέρει ὅτι «...τῆς Θεότητός ἐστι τό Φῶς ἐκεῖνο αἰσθητόν, οὐδέ οἱ ὀρώντες ἀσθητικοῖς ἀπλῶς ἑώρων ὀφθαλμοῖς, ἀλλά μετασκευασθεῖσι τῇ δυνάμει τοῦ θείου Πνεύματος».

Διὰ νά λάβῃ κανεῖς πείραν αὐτοῦ τοῦ θείου Φωτός διὰ τῶν σωματικῶν ὀφθαλμῶν του, ὡς εἶδον τοῦτο ἐπί τοῦ ὄρους Θαβώρ οἱ τρεῖς μαθηταί, πρέπει νά ὑποστῇ ἕν εἶδος «μεταμορφώσεως».

Ἡ μυστική ἐμπειρία καί κοινωνία μετά τοῦ Θαβωρείου Φωτός προϋποθέτει ἀλλοίωσιν εἰς τήν φύσιν μας, ὡς σημειώνη ὁ ὕμνογράφος: «δεῦτε νῦν τήν κρείττονα ἀλλοιωθέντες ἀλλοίωσιν... Χριστῷ συμμορφούμενοι... μυστικῶς ἐποπτεύσωμεν Χριστόν ἐξαστράψαντα θεϊκαῖς ἀκτίσι».

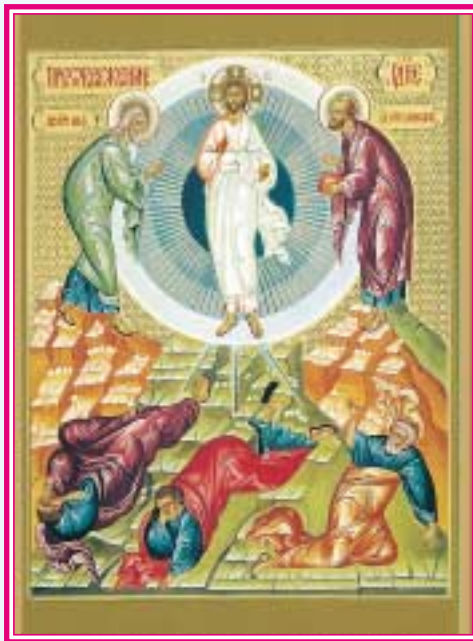
Ὁρθῶς ἔχει λεχθῆ ὅτι τό γεγονός τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ τόν ἀρραβῶνα τῆς «πρόσωπον πρός πρόσωπον, θεωρίας τοῦ Θεοῦ ὑπό τῶν ἀνθρώπων κατὰ τόν μέλλοντα αἰῶνα. Καί περιέχει βαθύτατον ἐσχατολογικόν νόημα. Οἱ Πατέρες εὐρίσκουν εἰς τήν Μεταμόρφωσιν τοῦ Χριστοῦ χαρακτηριστικὴν περίπτωσιν πραγματοποιηθείσης ἐσχα-

τολογίας. Ἐφ' ὅσον τό Φῶς τῆς Μεταμορφώσεως εἶναι τό αὐτό μετά τοῦ Φωτός τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τοῦτο δέ ἐφανερώθη διά τοῦ Χριστοῦ καί μεταδίδεται ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἶναι ἤδη παροῦσα εἰς τόν κόσμον» (Γ. Μαντζαρίδης «Παλαμικά» σελ. 262).

Ἐξ ἄλλου, ὡς παρατηρῆ ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ἡ ἔλευσις τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι θέμα τοπικῆς μετακινήσεως, ἀλλά φανερώσεως. Ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἶναι παροῦσα πανταχοῦ. Ὅταν ὁ πιστός ἐτοιμάζεται καταλλήλως, δέχεται διά τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ τήν φανέρωσιν τῆς δόξης τῆς Βασιλείας Του.

Τοιουτοτρόπως τό Φῶς, ὅπερ εἶδον οἱ Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ εἰς τό ὄρος Θαβῶρ, ἀλλά καί ἐκεῖνο τό ὁποῖον βλέπουν ἐν συνεχείᾳ οἱ ἐκλεκτοί ἀνά τοὺς χριστιανικούς αἰῶνας, εἶναι τό Φῶς τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ὅπερ θά ἀντικρύσουν οἱ πιστοί κατά τόν μέλλοντα αἰῶνα. Διά τοῦτο καί τόσον χαρακτηριστικῶς ὀνομάζεται αὐτό «προοίμιον τῆς δευτέρας τοῦ «Χριστοῦ Παρουσίας», «ὑπόστασις τῶν μελλόντων ἀγαθῶν», «ἀρραβῶν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος» ἢ «κοινόν βραβεῖον καί ἔνδυμα τῆς θεώσεως τῶν Χριστιανῶν» (Γρηγόριος Παλαμᾶς).

Σύγχρονος φορητή εἰκὼν, Ρωσικῆς τεχνοτροπίας τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος.

Τό Φῶς τῆς Μεταμορφώσεως ὑπῆρχεν πρῖν καί μετά τό γεγονός εἰς τό πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ ὡς φυσική λαμπρότης τῆς Θεότητός Του. Ὅταν μετεμορφώθη ἐνώπιον τῶν μαθητῶν Του δέν προσέλαβεν οὔτε συνέστησε νέον στοιχεῖον, τό ὁποῖον

δέν εἶχεν προηγουμένως. Ἀλλ' ἐφανερώσεν εἰς τοὺς μαθητάς Του τήν δόξαν Του καί ἔκαμεν τούτους κοινωνοὺς «καθὼς ἠδύναντο» καί «ὡς ἐχώρουν» αὐτῆς τῆς δόξης Του, τήν ὁποίαν εἶχεν αἰδίως καί ἀνάρχως. Τό Φῶς δηλαδή τῆς Μεταμορφώσεως δέν ἀποτελεῖ τρίτην κεκρυμμένην φύσιν τοῦ Χριστοῦ ἢ ἕτερον στοιχεῖον μεταξύ τῆς θείας καί ἀνθρωπίνης φύσεώς Του, ἀλλά τήν φυσικήν λαμπρότητα τῆς Θεότητός Του, ἣτις

ἔμενεν καί μένει ἀπρόσιτος, ἀθέατος, ἀόρατος καί ἄγευστος εἰς τόν σαρκικόν καί «κοσμικόν» ἄνθρωπον, ἔστω καί ἂν φέρεται ὡς πιστός.

Ἐχοντες ταῦτα καί ἡμεῖς ὑπ' ὄψιν, ἄς ζητήσωμεν μετά τοῦ ὑμνογράφου τῆς σημερινῆς ἑορτῆς: «καταύγασον καί ἡμᾶς τῷ φωτί τῆς σῆς ἐπιγνώσεως καί ὁδήγησον ἐν τῇ τριβῶ τῶν ἐντολῶν Σου... ΧΡΙΣΤΕ Ο ΘΕΟΣ, καί ἡμᾶς καταύγασον ἐν τῷ Φωτί τῆς ἀπροσίτου Σου δόξης, καί ἀξίους ἀνάδειξον κληρονόμους τῆς ἀτελευτήτου Βασιλείας Σου, ὡς ὑπεράγαθος».

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ

Ἡ ἐορτή τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἐορτάζεται εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν τὴν 15ην Αὐγούστου.

Εἰς μὲν τὴν Δυτικὴν Ἐκκλησίαν ἐωρτάσθηκε γιὰ πρώτη φορά ἐπὶ Λέοντος Δ' πάπα Ρώμης τὸν 5ον μ.Χ. αἰῶνα, εἰς δὲ τὴν Ἀνατολικὴν καθιερώθη ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ Αὐτοκράτορος ἢ ἐπὶ Μαυρικίου.

Ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας ὁ Κρήτης μᾶς πληροφορεῖ ὅτι κατὰ τὰ τέλη τοῦ 7ου αἰῶνος ἡ ἐορτή αὐτὴ ἐωρτάζετο μόνον εἰς ὀρισμένα μέρη τῆς Χριστιανικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Τὸν 12ον αἰῶνα καθιερώθη δι' ἐπισήμου διατάγματος ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα Μανουήλ Κομνηνὸ, ὡς ἐπίσημος ἐορτή τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ὁ σεβασμὸς τῶν Ὁρθοδόξων καὶ ἡ ἀγάπη τους πρὸς τὴν Μητέρα τοῦ Κυρίου εἶναι μεγάλος καὶ οὐδέποτε ἔπαυσαν νὰ τὴν καλοῦν Μητέρα τῆς Χάριτος καὶ τῆς Εὐσπλαγχνίας. Ζητοῦν δὲ τὴν εὐσπλαγχνίαν καὶ τὸ ἔλεος ἀπ' αὐτὴν μὲ διαφόρους τρόπους.

Δύο θαυμάσια ποιήματα ὅπου φαίνεται καθαρὰ αὐτὴ ἡ ἐκδήλωσις τῶν ἀνθρωπίνων συναισθημάτων εἶναι οἱ **Παρακλητικοὶ Κανόνες, Μέγας καὶ Μικρός**, οἱ ὁποῖοι ψάλλονται πρὸς τὴν Παναγίαν μας, εἰς κάθε περιστάσιν τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου. Ἰδιαιτέρως δὲ κατὰ τὸ πρῶτο δεκαπενθήμερον τοῦ Αὐγούστου ψάλλονται ἐναλλάξ καθημερινῶς, εἰς τὸ τέλος τοῦ Ἑσπερινοῦ εἰς

ὅλους τοὺς Ἱ. Ναοὺς.

Ο ΜΕΓΑΣ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ

Τὸ 1204, ἄγρια στίφη Σταυροφόρων τῆς Δ' διαβολῆτος Σταυροφορίας, ἐπετέθησαν ἐναντίον τοῦ Βυζαντινοῦ Κράτους καὶ ἐβεβήλωσαν μαζί μὲ ὅλα τ' ἄλλα καὶ τοὺς Ἱ. Ναοὺς, εἰς τοὺς ὁποῖους ἐκήρυτον ἄλλοτε τὰ Χρυσᾶ Θεολογικά στόματα τῶν Χρυσοστόμων, Γρηγορίων κ.λπ.

Ὁ βασιλεὺς τῶν ὀρθοδόξων Θεόδωρος Δούκας ὁ Λάσκαρις (1204-1222) διωγμένος ἀπὸ τοὺς Λατίνους, ἐστέναζεν εἰς τὴν Νίκαια μακριὰ ἀπὸ τὸν θρόνον του. Ποῦ νὰ καταφύγη λοιπόν; (**Πρὸς τίνα καταφύγω ἄλλην, ἀγνή;...**). Γονυκλινῆς, ἐνώπιον τῆς εἰκόνης τῆς Θεομήτορος (**...καὶ γόνυ κλίνω Δέσποινα...**) ἡ ὁποία ἐτύγχανε Προστάτις τῆς Πόλεως συντάσσει τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Μεγάλου Παρακλητικοῦ Κανόνος.

Ἀναλογίζεται τὸ μέγεθος τῶν ἐθνικῶν συμφορῶν (**Καταιγίς με χειμάζει τῶν συμφορῶν Δέσποινα...**) καὶ παρακαλεῖ τὴν Θεοτόκον νὰ διώξη τὰ ἄγρια στίφη τῶν βαρβάρων (τὰ νέφη). (**Τὰ νέφη τῶν λυπηρῶν ἐκάλυψαν... ἀπέλασον ταῦτα μακράν...**). Ἐκφράζει τὴν ἀπελπιστικὴν του κατάστασιν (**... ποῦ προσδράμω λοιπόν καὶ σωθήσομαι... εἰς Σέ μόνην ἐλπίζω...**) καὶ ἐπισφραγίζει τὴν παράκλησίν του (**Τὴν δέησίν μου δέξει τὴν πενιχράν ...**).

Συνετέθη δηλαδή ὁ Μέγας Παρακλη-

τικός Κανών, κάτω από δυσμενείς περιστάσεις και είναι δημιούργημα ψυχικής ανάγκης, πόνου και θλίψεως.

Τοιαῦται καταστάσεις τυγχάνουν εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους κάτω ἀπὸ τὴν τυραννία ὄχι φανερῶν ἐχθρῶν, ἀλλ' ἁοράτων, τῶν παθῶν καὶ τῶν ἁμαρτιῶν.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ

Διὰ τὴν προέλευσιν τοῦ Μικροῦ Παρακλητικοῦ Κανόνος ὑπάρχει ἡ γνώμη ὅτι εἶναι ποίημα τοῦ Θεοστηρίκτου μοναχοῦ, κατὰ κόσμον Θεοφάνους.

Ὁ Μικρὸς Παρακλητικὸς Κανὼν φάλλεται κάθε στιγμή καὶ ὥρα καὶ εἶναι γνωστός εἰς τοὺς περισσότερους. Ἡ καθολικώτερη χρῆσις του φανερῶνει τὴν ἀρχαιότερη πρέλευσί του.

Ἀντιθέτως μὲ τὸ περιεχόμενο τοῦ Μεγάλου Παρακλητικοῦ Κανόνος, πού ἀφορᾷ ἐθνική συμφορά, ἡ ὁποία ἐξεφράσθη ἀπὸ τὸν διωγμένον αὐτοκράτορα, τὸ περιεχόμενο τοῦ Μικροῦ, ἀφορᾷ τίς θλίψεις καὶ τίς ἀνάγκες κάθε Χριστιανοῦ. (Πολλοὺς συνεχόμενος πειρασμοῖς... τῶν δυσχερῶν καὶ δεινῶν με διάσωσον... Προστασίαν καὶ σκέπη ζωῆς ἐμῆς τίθημι σέ Θεογεννήτωρ Παρθένε... Ροήν μου τῶν δακρῶν μὴ ἀποποιήσης...).

Πλήρης ποιήσεως καὶ συντριβῆς εἶναι ὁλος ὁ Κανὼν καὶ εἰδικώτερον τὰ Μεγαλυνάρια τοῦ τέλους.

Εἰς τοὺς Παρακλητικούς Κανόνες ἡ Παναγία ἀποκαλεῖται μὲ πλῆθος ἐπιθέτων, θλιβομένων Χαρά, Μεσίτρια τῶν Χριστιανῶν, Δωδεκάτειχος Πόλις (Ἀποκ. κα') Ἡλιοστάλακτος Θρόνος κ.ἄ. ἀνώτερα κάθε ποιητικῆς ἐκφράσεως καὶ ἰσάξια μὲ τὰ ὠραιότερα καὶ τεχνικότερα πού θά μπορούσε νά συνθέσῃ ὁ ποιητής πρὸς τὴν Μητέραν τῶν Χριστιανῶν καὶ Προστάτιδα τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Φορητὴ εἰκὼν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἔχουσα εἰς τὸ ἔπάνω μέρος ζωγραφισμένη τὴν Ἁγίαν Τριάδα.

Ἐπίσης ἀξιοσημείωτος εἶναι ἡ ἀντίθεσις τῶν ἐπιθέτων τῆς Παναγίας εἰς τοὺς Παρακλητικούς Κανόνες ἀπὸ ἐκεῖνα τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου.

Ἐκεῖ οἱ προσωνομίες εἶναι δοξολογικές, ὕμνοι χαρᾶς καὶ εὐχαριστίας, ἐδῶ εἶναι παρακλητικές, παρηγορητικές καὶ ἰκετευτικές.

Εἰς τὴν Παρηγορητρίαν λοιπὸν Θεοτόκον καὶ «**Μεσίτριαν πρὸς τὸν Φιλάνθρωπον Θεόν...**»

ἄς προστρέξωμεν καὶ

ἐμεῖς ἀγαπητοὶ ἀναγνώσται, ὅταν ἔχομεν λύπην, ἀνάγκην, ἢ ἀκόμα καὶ χαράν διὰ νά μεσιτεύσῃ, ὅπως κατὰ τὴν φρικτὴν ὥραν τῆς Κρίσεως «μὴ μᾶς ἐλέγξῃ τὰς πράξεις, ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων».

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΜΑΡΙΑΣ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗΣ ΕΙΣ ΔΙΒΡΗΝ ΛΑΜΙΑΣ

Μετά ιδιαίτερας λαμπρότητος ἐπραγματοποιήθη καί ἐφέτος ἡ πανήγυρις τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίας Μαρίας Μαγδαληνῆς πρὸς τιμὴν τῆς ἐορταζομένης Ἁγίας, συμπληρουμένου μάλιστα κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν ἐνός ἔτους ἀπὸ τοῦ ἐγκαινιασμοῦ τοῦ ὁμωνύμου Ἱεροῦ Ναοῦ.

Ἀφ' ἐσπέρας τῆς προηγουμένης ἐψάλη Μέγας Πανηγυρικός Ἐσπερινός. Τὴν ἐπομένην ἡμέραν, Πέμπτην 22 Ἰουλίου, ἐτελέσθη Ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία, ὑπὸ τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ.κ. Χρυσοστόμου, συμπαραστατουμένου ὑπὸ τοῦ Πανοσιολογιώτατου Ἀρχιμανδρίτου π. Εὐθυμίου Ἐπιφανίου καὶ τοῦ Αἰδεσιμωτάτου ἱερέως π. Νικολάου Ζαρδούκα.

Κατ' αὐτὴν παρετηρήθη ἀθρόα προσέλευσις ὀρθοδόξων Χριστιανῶν τόσο ἐντοπίων, ὅσον καὶ ἐξ ἄλλων διαμερισμάτων τῆς χώρας.

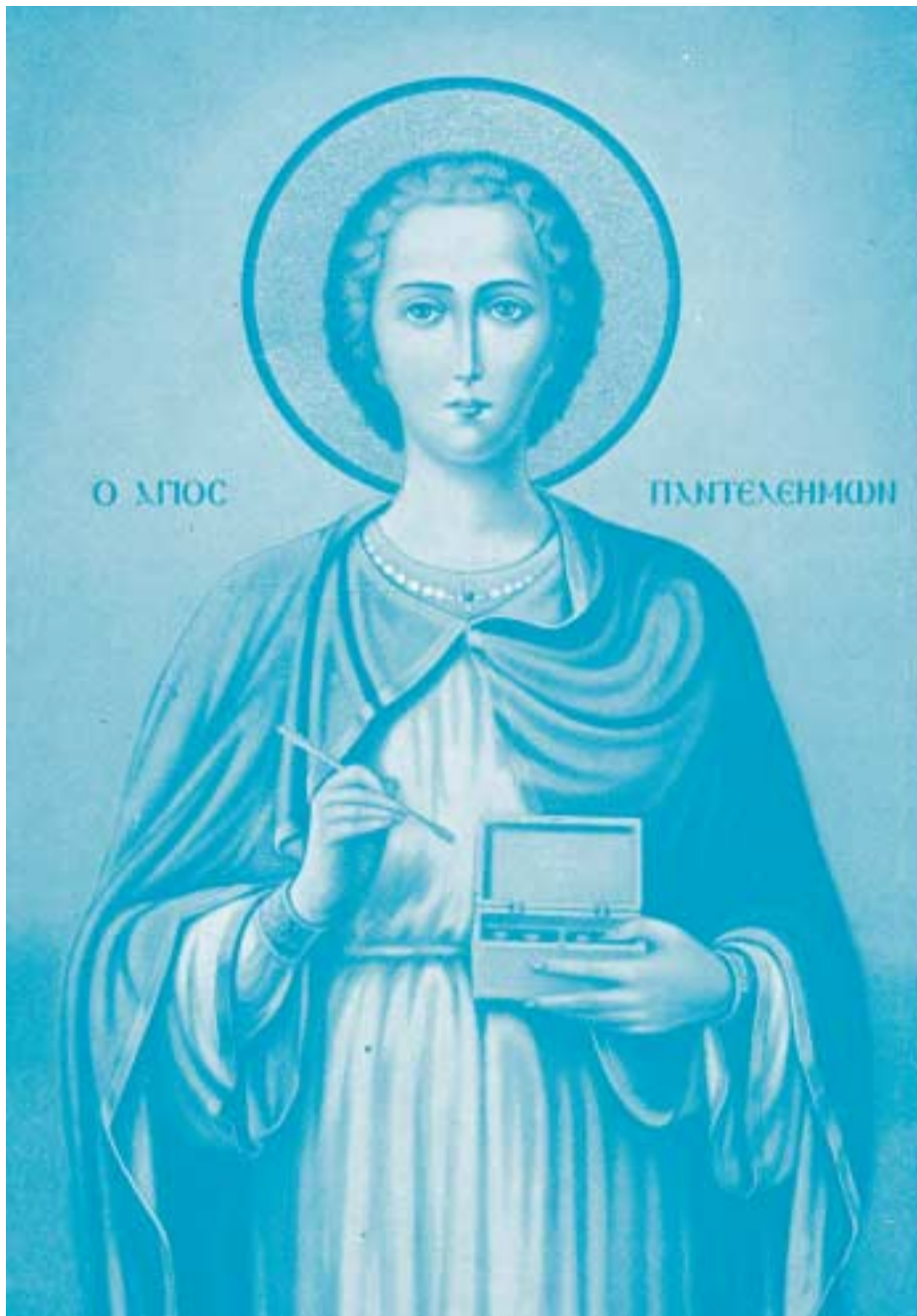
Μετά τὴν Θεϊαν Λειτουργίαν, ἠκολούθησεν λιτάνευσις τῆς Ἱ. Εἰκόνας καὶ δέησις εἰς τὸν πέριξ τοῦ Ναοῦ χῶρον. Ἀφοῦ ἐμοιράσθη τό Ἀντίδωρον ὁ Ἱερός Κληρὸς καὶ οἱ πιστοὶ προσῆλθον εἰς τό Ἀρχονταρῖκι τῆς Μονῆς, ὅπου τοὺς προσεφέρθησαν γλυκίσματα καὶ ἀπὸ ἓν φιαλίδιον μύρου, ὡς εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίας Μυροφόρου Μαγδαληνῆς.

Ἀκολούθως παρετέθη Ἀβραμιαῖα Τράπεζα εἰς ὅλους τοὺς πιστοὺς οἱ ὁποῖοι ἐφόσον ἠυφράνθησαν πνευματικῶς καὶ ὑλικῶς, εὐχαριστήσαντες τὴν Ὁσιωτάτην Καθηγουμένην Εἰρήνην καὶ τὰς ὑπ' αὐτὴν Μοναχάς, καθὼς καὶ τὸν ἔχοντα τὴν πνευματικὴν ἐποπτεῖαν τῆς Ἱ. Μονῆς Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην π. Εὐθύμιον Ἐπιφανίου, διὰ τὴν ἄοκνον φιλοξενίαν των καὶ λαβόντες τὴν εὐλογίαν τῆς ἐορταζομένης Ἁγίας Μαγδαληνῆς ἀνεχώρησαν διὰ τὰς οἰκίας των.

Παραθέτομεν ἀκολούθως φωτογραφικὰ στιγμιότυπα ἀπὸ τὴν πανήγυριν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίας Μαρίας Μαγδαληνῆς.

Ἀριστερά: Ἀπὸ τὴν ἀπόλυσιν τῆς Θ. Λειτουργίας τὴν ἡμέραν τῆς Πανηγύρεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίας Μαρίας Μαγδαληνῆς. **Κέντρον:** Ὁ Ἱερός Κληρὸς εἰς τὴν αἴθουσαν ὑποδοχῆς τῶν ἐπισκεπτῶν μετὰ τὴν Θεϊαν Λειτουργίαν. **Δεξιὰ:** Ὁ πιστὸς λαὸς δέχεται τὰ κεράσματα καὶ τὸ φιαλίδιον μὲ τὸ μύρον ὡς εὐλογίαν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίας Μαγδαληνῆς.

‘Ο Ύμνος αυτός συνετέθη καί έμελοποιήθη υπό μελῶν τῆς

ΕΓΚΩΜΙΟΝ

Εἰς τὸν Ἅγιον Ἐνδοξόν Μεγαλομάρτυρα, Θεωματοργόν καὶ Ἱερατικόν ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΑ τὸν Ἀνάργυρον. Ἦμος ψαλλόμενος κατὰ τὸ ἑξαποσίλλιον «Τιβεριάδος Θάλασσα σὺν πασὶν ἑρεσασίαι...», ἢ πρὸς τὸν ὕμνον τῆς Παναγίας μας «Ἄχραντε καὶ Βασίλισσα Βίβη τῶν Ἀρχαγγέλων...», Ἦχος Β΄.

«ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ ἐνδοξε, Ἀναργύριον τὸ κλέος,
— καὶ μαθητῆς πιστὸς Χριστοῦ, τοῦ πάντων Βασιλέως.
«Παντελεήμων ἄριστε, ἰατρέ, τῶν νοσούντων,
— ἡ προστασία τῶν πιστῶν, ἐλπίς τῶν ἀσθενούντων.
«Τίς Ἐρμούλου διδασχῆς, ἀξίος ἀνεδείχθης,
— καὶ τὸν Θεὸν δοξολογῶν, ὑπὲρ Αὐτοῦ ἐτύθης.
«Τῇ βοήθειᾳ τοῦ Σταυροῦ, τὴν τυφλὴν θεραπεύεις,
— ἡμῶν δὲ τῶν ἀμαρτωλῶν, τὰς νόσους ἰατρεύεις.
«Ἐν τῷ ὀνόματι Χριστοῦ, παράλυτον συσφίγγεις,
— ἐκπληκτὸν Μαξιμιανόν, καὶ παρόντας ἀφίνεις.
«Εἰς θάλασσαν σὲ ρίπτουσιν, δεδεμένον μὲ λίθων
— ὑπὸ Χριστοῦ ἀναδυθεὶς, βαίνεις ἐπὶ κομάτων.
«Ἄλλ' ὅμως φεῦ οἱ ἀσεβεῖς, πάλιν μένεα πνέουσιν
— ὡς Ἰωάννην Πρόδρομον, κάραν Σου ἀποτέμνουσιν.
«Καὶ ἀντὶ αἵματος ῥοῆς, γάλακτος ἀναβλύζει
— ὅθεν κόσμον ἅπαντα, θαύμασι κατακλύζει.
«Τὴν δὲ ἔλαιον τὴν ξηρὰν, ποιεῖς ἀνοφοροῦσαν
— καὶ τὴν ἀνάστασιν νεκρῶν, κηρύττεις ἐνεργοῦσαν.
«Καὶ μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, βασάνους ὑπομένεις,
— θαύματα δὲ πολλὰ τελῶν, οὐρανοὺς ἀναβαίνεις.
«Παρὰ Χριστοῦ ἀνάργυρε, χάριν λαβὼν ἀρθένως,
— ἰάσεις δίδεις στοὺς εἰς Σέ, προστρέχοντας ἐμπρόνος.
«Πάντας ἡμᾶς προστρέχοντας, ἐν τῷ σπυρί Ναιῷ Σου,
— κινδύνων διαφύλαξον, διὰ τῶν προσβείων Σου.
«Θεωματοργόν εἰκόνα Σου, εὐλαβῶς προσκυνούμεν,
— καὶ μάρτυρα πιστὸν Χριστοῦ, πάντες ἀνευφημοῦμεν.
«Τὰς νόσους μας θεράπευσον, φοβερὰς ἀμαρτίας,
— καὶ εὐφροσύνης πλήρωσον, Ἅγιε τὰς καρδίας.
«Τὴν ἡρεμίαν δώρησαι, καὶ τῆς ψυχῆς γαλήνην,
— ἀγάπην καὶ πραότητα, ὡς καὶ τὴν σωφροσύνην.
«Θερμῶς δεόμεθα Σοφέ, καὶ Σέ παρακαλοῦμεν,
— ἰάσεις τῶν παθῶν ἡμῶν, παρὰ Σοῦ ἐκζητοῦμεν.
«Πύκνωσον ταῖς προσβείαις Σου, πρὸς τὸν Θεὸν Σιωτήρα,
— τὸν εὐσπλαχνὸν πατέρα μας, τῶν ἀγαθῶν δωτήρα.
«Ἵπὲρ ἡμῶν ἀμαρτωλῶν, ὅπως μᾶς οἰκτιρήσῃ,
— φιάνθρωπον συγχώρησιν, ταῖς ψυχαῖς μας δωρήσῃ.
«Νά θανατώσῃ παντελῶς, δαιμόν φιλαρτυρίαν,
— εἴθε χάρισαι τε ἡμῖν, τὴν κατ' ἀμφω υἰεῖαν.»

ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΑ

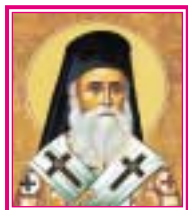
Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Εἰς ἀντίστασιν πρὸς τὴν τρέχουσαν ἐκδήλωσιν τῆς Ἐκκλησιομαχίας, ἣτις πηγάζει μὲν ἐκ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, διὰ δέ τῶν θρασυτάτων Θεομάχων, Κτενᾶ, Ἀλεξοπούλου καὶ Τζανῆ εἰσεπήδησεν καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, συγχίζεται ἢ, εἰς σειρὰν δημοσιεύσεων τοῦ *Κ.Ε.Ο.*, ἀνατύπωσις τῆς Μελέτης τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου Πενταπόλεως, τοῦ ἐν Αἰγίνῃ, *Περί τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας*. Αἴγινα, 1913. Ἡ μελέτη αὐτὴ ἀνακεφαλαιώνει ὅ,τι διδάσκει ἡ Ἁγία Γραφή καὶ ἡ Ἱερά Παράδοσις περὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ παρουσιάζει ἐν συνόψει τὸν περὶ Ἐκκλησίας Ὁρθόδοξον λόγον.

Ὅπου γεννᾶται ἀνάγκη, εἰσάγονται εἰς τό κείμενον τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου σχόλια ἐν εἴδει ὑποσημειώσεων.

(Συνέχεια Δευτέρα ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Η ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΙΑΣ, ΑΓΙΑΣ, ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

(Μέρος δεύτερον)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΥΣΤΑΣΕΩΣ ΤΗΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ ΑΓΙΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

1. Ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἐστιν ὁ Μέγας Ἀρχιερεὺς τῆς ἑαυτοῦ Ἐκκλησίας.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ὡς Μέγας Ἀρχιερεὺς προσέφερεν ἑαυτὸν ὡς ἄμωμον ἱερεῖον τῷ Θεῷ καὶ Πατρί, θυσίαν ἱλαστήριον, γενόμενος θύτης καὶ θῦμα, καὶ ἐξιλάσατο καὶ ἰκανοποίησε τὴν θείαν δικαιοσύνην τὴν προσβληθεῖσαν ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας τῶν

ἀνθρώπων διὰ τῆς παραβάσεως τοῦ θείου νόμου, ἀναλαβὼν ὡς ἀναμάρτητος ἀντιπρόσωπος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός πᾶσαν τὴν τιμωρίαν, ἧς ὁ ἄνθρωπος ἁμαρτήσας ἦτο ἄξιος, καὶ ἐκχέας ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τό τίμιον καὶ σωτήριον ἑαυτοῦ αἷμα καὶ κυρώσας τὴν Καινὴν Διαθήκην, ἣν συνέθετο πρὸς τὸν Πατέρα,(1) δι' ἧς σώζεται πᾶς ὁ πιστεύων

εις Αυτόν, όμολογών ίλαστήριον τόν σταυρικόν αυτού θάνατον.

Ή θυσία αύτη έστί τό καθαρτήριον λουτρόν τής ανθρωπότητας, τό καθαρίσαν και αποπλύναν του ρύπου τής άμαρτίας τό ανθρωπινον γένος και αγιάζον τους πιστευόντας αυτώ και βαπτιζομένους έν τω όνόματι τής Άγίας Τριάδος τής κυρωσάσης τήν Καινήν Διαθήκην.(2)

Περί του Άρχιερατικού αξιώματος του Σωτήρος ήμων Ίησου Χριστού, α) έλάλησεν αυτός ό Θεός έν τή Παλαιά Διαθήκη διά στόματος του Δαυίδ ειπών προς τόν Μεσσίαν: «*Σύ ιερεύς εις τόν αιώνα κατά τήν τάξιν Μελχισεδέκ*» (Ψαλμ. ρθ' 4), β) έμαρτύρησεν αυτός ό Σωτήρ ήμων Ίησους Χριστός άνενεγκών εις Έαυτόν τόν Προφητικόν τουτον ψαλμόν, έν τω καλείται αιώνιος Άρχιερεύς κατά τήν τάξιν Μελχισεδέκ(3) (Ματθ. κβ' 44, Μαρκ. ιβ' 36,

Λουκ. κ' 42). γ) άνέπτυξε τήν αλήθειαν ταύτην ό Απόστολος Παύλος έν τή προς Έβραίους έπιστολή, ένθα σαφώς και πολλάκις όνομάζει τόν Ίησούν Χριστόν Άρχιερέα: π.χ. «*και ό Χριστός ούχ έαυτόν έδόξασε γεννηθηναι Άρχιερέα, άλλ' ό λαλήσας προς Αυτόν: Υιός μου ει σύ, έγώ σήμεραν γεγέννηκά σε· καθώς και έν έτέρω λέγει: Σύ ιερεύς εις τόν αιώνα κατά τήν τάξιν Μελχισεδέκ*» (Έβρ. ε' 5 - 6). Και πάλιν: «*κατανοήσατε τόν Απόστολον και Άρχιερέα τής όμολογίας ήμων Χριστόν Ίησούν*» (Έβρ. ιγ' 1). Και αϋθις: «*Έχοντες ούν Άρχιερέα μέγαν διεληλυθότα τους ουρανούς, Ίησούν τόν Υιόν του Θεού*»(4) κρατῶμεν τής όμολογίας» (Έβρ. δ' 14).

Ή Άρχιερωσύνη του Ίησου ήτο αυτή ή προδιατυπωθείσα και προεπαγγελθείσα, ή αΐδιος και αληθής Άρχιερωσύνη. Αυτός δε ό Ίησους ήν

(1) Ουκ έστιν άπάν ή εκτός τής Καινής Διαθήκης ό Θεός Πατήρ, ως οι έσχατως Θεοπατρομαχούντες Χριστομονισται έπιχειροῦσιν. Μάλλον δε προς τόν Πατέρα συνέστησε τήν Διαθήκην ό Σταυρωθείς Υιός. Μετά του Πατρός συνεδιάλλαξεν τό ανθρωπινον γένος ό Μονογενής Υιός. Τω Πατρί συνήνωσε τόν πεπτωκότα ανθρωπον ό Αναστάς Υιός. Διότι Γνήσιος Υιός έξ αΐδιου ύπάρχει ό Ίησους Χριστός και ούκ άφηκε τήν κληρονομίαν του Φιλανθρώπου Πατρός λάφυρον τω άπ' αρχής Διαβόλω. Έν Αγίω Πνεύματι δι' Έαυτου πρό τόν Πατέρα τό ανθρωπινον πλάσμα συνήγαγεν ό Ίησους Χριστός, και τουτο Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Έκκλησία έστιν. Εις ταύτην τήν Έκκλησιαστικήν Ανακεφαλαίωσιν άπάσης τής κτίσεως απέβλεπεν έξ αρχής ή του κόσμου Δημιουργία και τουτον τόν Έκκλησιασμόν ούκ έματαιώσεν ή Πτώσις και ή Άμαρτία, ούδέ του Έωσφόρου ούδέ των Πρωτοπλάστων.

(2) Τήν Καινήν Διαθήκην ή Αγία Τριάς εκύρωσεν. Ή του Χριστου Βασιλεία, αδιαίρετος Βασιλεία Πατρός και Υιου και Αγίου Πνεύματος έστιν. Ει και επί του Σταυρου ως ανθρωπος έπαθεν ό απάθεις τή Θεότητι Χριστός μόνος και ούχι ό Αυτου Πατήρ ούδέ τό Πνεύμα τό Άγιον, ό Σταυρός έστί τό του Πατρός θέλημα, ή του Μονογενοϋς δόξα, τό του Αγίου Πνεύματος αγαλλίαμα, τό τής Βασιλείας του Θεου σύμβολον, ή τής Άγίας Τριάδος επί τής κτίσεως σφραγίς.

(3) Αιώνιος Άρχιερεύς κατά τήν τάξιν Μελχισεδέκ ό Ίησους Χριστός, διότι δεν είναι δυνατόν να υπάρξη διάδοχος Αυτου εις τήν Ίερωσύνην, διότι δεν είναι δυνατόν να δώση τόπον εις άλλην Ίερωσύνην, διότι οι άλλοι άρχιερείς ως θνητοί έχουν διαδόχους, ενώ ό Χριστός, αιωνίως μένων, είναι αδιάδοχος, διότι ούκ εκ διαδοχής έλαβε τήν Ίερωσύνην άλλ' οικεία Αυτου έστί και άγενεαλόγητος, διότι ή δι' αυτής τής Ίερωσύνης προσφερομένη Θυσία δεν είναι δυνατόν να προσφερθῆ εκ δευτέρου ή υπό έτέρου.

(4) Οι βλασφημούντες κατά τής Υποστάσεως του Ίησου Χριστου και Έβραιοφρόνως ύποστηρίζοντες ότι ό Χριστός ούκ έστι Προαιώνιον Πρόσωπον αλλά πρόσφατον, κτισθέν και έλθόν εις τό είναι διά τής τροπής και αλλοιώσεως ήν, Τριαδομαχούντες ισχυρίζονται, ότι ύπέστη κατά τήν Σάρκωσιν ό Προαιώνιος Υιός και Λόγος του Θεου, συντρίβονται εις τήν Όρθόδοξον και Αποστολικήν Όμολογίαν ότι Ο ΙΗΣΟΥΣ ΕΣΤΙΝ Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ. Έξαπορούμενοι οι Θεοχιριστομάχοι ούκ έχουν λογόν δούναι, «Έκποτε έστιν Υιός του Θεου ό κατ' αυτούς μή προαιώνιος Ίησους»

καί ἐστὶ καὶ ἔσται ὁ ἀΐδιος Ἀρχιερεὺς.(5) «Παραγενόμενος ἀρχιερεὺς τῶν μελλόντων ἀγαθῶν διὰ τῆς μείζονος καὶ τελειοτέρας σκηνῆς οὐ χειροποιήτου, τουτέστιν οὐ ταύτης τῆς κτίσεως.(6) οὐδέ δι' αἵματος τράγων καὶ μόσχων, διὰ δέ τοῦ ἰδίου αἵματος εἰσῆλθεν ἐφ' ἅπαξ εἰς τὰ ἅγια, αἰωνίαν λύτρωσιν εὐράμενος» (Ἐβρ. θ' 12)· διότι οὐκ ἦν ἄνθρωπος περικείμενος ἀσθένειαν, ἀλλὰ θεάνθρωπος, Υἱὸς Θεοῦ, ἀπαύγασμα τῆς δόξης Αὐτοῦ καὶ χαρακτήρ τῆς ὑποστάσεως Αὐτοῦ,(7) ἀΐδιος ὑπάρχων, πρό τῶν αἰώνων γεννηθεὶς,(8) καὶ ἀΐδιος μένων ἀρχιερεὺς ἀΐδίως(9) προσφέρει ἑαυτὸν θυσίαν ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου

ζωῆς καὶ σωτηρίας διὰ τῶν ἱερῶν Αὐτοῦ λειτουργῶν, οὓς ἔταξεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ αὐτοῦ· διότι ἐν τῇ μυστικῇ θυσίᾳ τῇ ἐπιτελουμένῃ Αὐτός ἐστιν ὁ προσφέρων καὶ προσφερόμενος, ὁ προσδεχόμενος καὶ διαδιδόμενος.

Διὰ τῶν τελουμένων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἁγίων Μυστηρίων τὸ ὄλον τῆς ἀπολυτρώσεως ἔργον ἀνατυποῦται καὶ ἀναπαριστᾶται καὶ ὁμολογεῖται(10) καὶ δι' αὐτῶν παρέχεται ἡ χάρις καὶ ἡ ἀπολύτρωσις, ἡ εὐλογία καὶ ὁ ἁγιασμός, ἡ υἰοθεσία καὶ ἡ μετὰ τοῦ Θεοῦ κοινωνία.(11) Διὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Μυστηρίων τὸ ἔργον τῆς ἀπολυτρώσεως διαμένει καὶ διενεργεῖται εἰς τὸ διηνεκές.

(Συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενο)

(5) Πᾶν κτίσμα φύσει τρεπτόν καὶ ἀλλοιωτόν. Ἡ δὲ Ἀρχιερωσύνη τοῦ Χριστοῦ φύσει Ἀΐδιος καὶ Ἀληθινή. Αὐτός δέ ὁ Ἰησοῦς ἦν καὶ ἐστὶ καὶ ἔσται ὁ Ἀΐδιος Ἀρχιερεὺς, διότι οὐκ ἄλλος, ἀλλ' Αὐτός ὁ Ἰησοῦς ἐστὶν Ὁ ὩΝ καὶ Ὁ ἮΝ καὶ ὁ ΕΡΧΟΜΕΝΟΣ.

(6) Περί τῆς Ἐκκλησίας ὁ λόγος κατὰ τὴν Ἐσχατολογικὴν Αὐτῆς μορφήν, τὴν τελείαν καὶ ἀχειροποιήτον, τουτέστιν τὴν Πνευματικὴν, τῆς Ὀγδόης καὶ Ἀνεσπέρου Κυριακῆς Ἡμέρας τοῦ Τρισυποστάτου καὶ Μόνου Ἀληθινοῦ Θεοῦ. Οὐ περὶ ἄλλης, μελλούσης Ἐκκλησίας, ἀλλὰ περὶ τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς, ἐν τῇ ἀδιαστάτῳ καὶ ἀχρόνῳ Αὐτῆς στερεότητι.

(7) Οὐκ ἀρνείται τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν τοῦ Χριστοῦ ὁ Ἅγιος λέγων ὅτι «οὐκ ἦν ἄνθρωπος». Περί τῆς ὑποστάσεως τοῦ Χριστοῦ λαλεῖ, ὅτι οὐκ ἐξ ἀνθρώπου πηγάζει, ἀλλ' ὅτι Υἱὸς Θεοῦ ἐστίν, ἀπαύγασμα τῆς δόξης τοῦ Πατρός, προαιωνίως ἔχων τὴν ὑπαρξίν ἐκ Θεοῦ Πατρός, ἐξ Οὐ καὶ τὴν φύσιν τῆς Θεότητος ἀπαραλλάκτως ἔχει, «Θεὸς ἀληθινὸς ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ».

(8) Ὁ Θεάνθρωπος, Υἱὸς Θεοῦ ἐστίν, ἀΐδιος ὑπάρχων, πρό τῶν αἰώνων γεννηθεὶς. Οὐκ ἡ ἀνθρωπίνη Αὐτοῦ φύσις πρό τῶν αἰώνων. Οὐδέ ἡ Θεϊκὴ Αὐτοῦ Φύσις Υἱὸς Θεοῦ. Ὁ Θεάνθρωπος, πρό τῶν αἰώνων, Υἱὸς Θεοῦ. Τὸ Πρόσωπον, εἰς τὸ ὅποιον κυρίως καὶ πρωταρχικῶς ἀποδίδεται τὸ ὄνομα, Υἱὸς Θεοῦ. Αἱ δὲ φύσεις, ἡ μὲν Θεϊκὴ πρό τῶν αἰώνων, ἡ δὲ ἀνθρωπίνη μὴ προαιωνίως. Ἀλλὰ καὶ ἀΐδιος ὁ Θεάνθρωπος, διότι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἀναλλοίωτος, ἄτρεπτος, εἰ καὶ ἀνθρωπίνη, ἀλλοιωτὴν, τρεπτὴν καὶ κτιστὴν φύσιν ἐν χρόνῳ ἔλαβε καὶ Ἐαυτῷ ἐνοποστασίασεν.

(9) Ἀΐδιος μένων ἀρχιερεὺς ἀΐδίως προσφέρει ἑαυτὸν θυσίαν. Οὔτε τὸ Πρόσωπον τοῦ Μεγάλου Ἀρχιερέως τρέπεται ἐν χρόνῳ, τελεία γὰρ Ὑπόστασις ἄτρεπτος ἐστίν, οὐδέ ἡ Αὐτοῦ Ἀρχιερωσύνη, ὅτι οὐκ ἐστὶ κτιστή. Διὸ Αὐτός ὁ προσφέρων, Αὐτός ὁ προσφερόμενος, Αὐτός ὁ προσδεχόμενος, Αὐτός ὁ διαδιδόμενος, Αὐτός ἡ ἀΐδιος ΖΩΗ.

(10) Ἐν χώρῳ καὶ χρόνῳ τελοῦνται τὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' οὐ χώρου καὶ χρόνου γενήματά εἰσι. Χῶρος καὶ χρόνος αὐτὰ οὐ διαρρεῖ, οὐ φθείρει, οὐκ ἀλλοιοῖ. Χῶρον καὶ χρόνον ὑπερβαίνουνσι καὶ ἅπασαν τὴν Θεῖαν Οἰκονομίαν ἀνατυποῦσι καὶ κατὰ χάριν μέθεξιν τῶν ἁπαξ τελεσθέντων τοῖς πιστοῖς εἰς ἀπολύτρωσιν καὶ ἁγιασμόν μεταδίδουσιν.

(11) Ἡ Ἐκκλησία, Κοινωνία - Σχέσις - Ἐνωσις μετὰ τοῦ Θεοῦ ἐστίν. Ἀλλὰ τί κοινὸν τῷ Κτίστῃ καὶ τοῖς κτίσμασιν; Εἰ καὶ φύσει μηδὲν τὸ κοινόν, διὰ τὴν ἐν τῇ Ὑποστάσει τοῦ Λόγου τελεσθεῖσαν Θεῖαν Οἰκονομίαν, ὁ ἐκ τοῦ Πληρώματος τῆς Χάριτος Ἁγιασμός καὶ ἡ Ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός καὶ ἡ Κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μεθ' ἡμῶν εἰσι, διὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία Μήτηρ ἡμῶν ἐστὶ, ὅτι ἡμᾶς εἰς υἰοὺς Θεοῦ κατὰ Χάριν ἀποτέκει.

ΘΥΡΑΝΟΙΞΙΑ

Η ΤΕΛΕΤΗ ΤΟΥ ΕΓΚΑΙΝΙΑΣΜΟΥ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΤΗΣ ΟΣΙΟΠΑΡΘΕΝΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΑΓΙΑΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΧΩΡΙΟΝ ΛΑΜΠΙΩΤΕΣ, ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΑΜΑΡΙΟΥ, ΡΕΘΥΜΝΟΥ ΚΡΗΤΗΣ (κατά την 25ην Ἰουλίου 2005, ἡμέραν Κυριακήν)

«ΤΟΥΤΟΝ ΤΟΝ ΟΙΚΟΝ ΣΤΕΡΕΩΣΟΝ, ΚΥΡΙΕ, ΕΙΣ ΑΙΩΝΑΣ ΑΙΩΝΩΝ. ΑΜΗΝ»

«*Τοῦτον τὸν Οἶκον ὁ ΠΑΤΗΡ ᾠκοδόμησεν, τοῦτον τὸν Οἶκον ὁ ΥἱΟΣ ἐστερέωσεν τοῦτον τὸν Οἶκον τὸ ΠΝΕΥΜΑ τὸ ΑΓΙΟΝ Ἀνεκαίνισε...*» (Ἀπόστιχον ἰδιόμελον ἀπὸ τὸν Ἑσπερινὸν τῶν Ἐγκαινίων).

Ἡ ἀφιέρωσις χώρου ἢ οἴκου τινός εἰς τὸν Θεὸν εἶναι ἀρχαιοτάτη Ἱερά Παράδοσις καὶ ἀνάγεται ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς δημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου, ὅταν συγκεκριμένως οἱ δύο υἱοὶ τῶν πρωτοπλάστων, Ἀδάμ καὶ Εὐᾶς, ὁ Κάϊν καὶ ὁ Ἄβελ, ἐποίησαν δύο βωμούς ἀπὸ λίθους καὶ ἔθυσίασαν εἰς τὸν Θεόν, ὁ μὲν πρῶτος σῖτον, ὁ δὲ δεῦτερος πρόβατον καὶ καθὼς γνωρίζομεν ἐγένετο δεκτὴ μόνον ἡ θυσία τοῦ Δικαίου Ἄβελ.

Περί τοῦ ἐγκαινιασμοῦ ὁ Θεὸς εἶχε δώσει εἰδικῶς ἐντολὰς καὶ ἐδείκνυε σημεῖα κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἐγκαινίων (Παλαιὰ Διαθήκη). **1)** Ἡ Σκηνὴ τοῦ Μαρτυρίου ἐγκαινιάσθη τὸ 1300 περίπου πρὸ Χριστοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀρχιερέως Ἀαρῶν, ἀδελφοῦ τοῦ Θεόπτου Μωϋσέως. **2)** Ὁ Ναός τοῦ Σολομῶντος ἐγκαινιάσθη τὸ 1004 π.Χ. **3)** Ὁ Ναός τοῦ Ζοροβάβελ ἐγκαινιάσθη τὸ 516 π.Χ. ὑπὸ τοῦ ἀρχιερέως Ἰησοῦ. **4)** Ὁ Ναός τοῦ Ἡρώδου ἐγκαινιάσθη τὸ 30 μ.Χ.

Μετά Χριστόν, ὡς πρωτοχριστιανικοὶ ναοὶ λειτούργησαν οἱ τάφοι μέ τὰ Λείψανα τῶν Ἁγίων Μαρτύρων. Ὁ Ἱ. Ναός τῆς Ἀναστάσεως εἰς Ἱεροσόλυμα ἐγκαινιάζεται τὸ 335 μ.Χ. Ὁ Ἱ. Ναός τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐγκαινιάζεται τὸ 537 μ.Χ.

Ἡ παράδοσις αὕτη μετεδόθη ἕως τὴν σήμερον καὶ εἰς ἡμᾶς. Νά ἀφιερώνωμεν δηλαδὴ

οἶκον, ἐκτισμένον καὶ σχεδιασμένον εἰδικῶς δι' Ἱερόν Ναόν, εἰς τὸν Θεόν ἢ εἰς τοὺς Ἁγίους Αὐτοῦ. Ἡ ἀφιέρωσις αὕτη γίνεται καίτοι γνωρίζομεν ὅτι ὁ Θεὸς δέν ἔχει ἀνάγκη τοιούτων οἴκων, διότι εἶναι Ἀόρατος, Ἀκατάληπτος, Ἀσώματος, Ἀσημάτιστος καὶ Ἀπερίγραπτος, δέν κατοικεῖ εἰς χειροποίητους Ναοὺς (Πράξ. ΙΖ' 24), διότι εἶναι ΠΝΕΥΜΑ, εἶναι πανταχοῦ Παρὼν καὶ τὰ πάντα Πληρὼν καὶ Αὐτός εἶναι ὁ Δημιουργὸς τῶν ὁρατῶν καὶ ἀορατῶν, ὅμως ἡμεῖς ὡς ἄνθρωποι ἔχομεν τὴν ἀνάγκην συγκεκριμένης δι' ὁμαδικὴν προσευχὴν, λατρευτικῶς συνάξεις, καὶ τέλεσιν τῶν Ἱερῶν Μυστηρίων, τὰ ὅποια ὁ Κύριος μᾶς παρέδωκεν κατὰ τὸ: «οὗ γὰρ εἰσι δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι, εἰς τὸ ἔμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμι ἐν μέσῳ αὐτῶν, (Ματθ. ΙΗ' 20).

Τῆς Ἱερᾶς ταύτης παραδόσεως συνεχισταὶ καὶ οἱ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ καὶ ὁμόζυγοι Ἀντώνιος καὶ Ἀσημίνα Σοφιαδῆ, ἐκ τοῦ χωρίου Λαμπιώτες τῆς ἐπαρχίας Ἀμαρίου Ρεθύμνου Κρήτης, ᾠκοδόμησαν Ἱερόν Ναόν, εἰς τὸ ἐν λόγῳ χωρίον, καὶ ἀφιέρωσαν αὐτόν εἰς τὴν ὀσιοπαρθενομάστου Ἁγίαν Παρασκευήν, κινούμενοι ἐξ' ἰδιαίτερας ἀγάπης, ζήλου καὶ σεβασμοῦ πρὸς τὸ πρόσωπον τῆς Ἁγίας.

Ὁ ἐγκαινιασμός τοῦ ἐν λόγῳ Ἱεροῦ Ναοῦ ἐγένετο τὴν 25ην Ἰουλίου 2005 (παλ. Ἡμερολ.),

ἡμέραν Κυριακὴν, παραμονὴν τῆς ἑορτῆς τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, ὑπὸ τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου τῶν Γ.Ο.Χ. Θεσσαλονίκης κ.κ. Χρυσοστόμου (Μητροπούλου), συμπαραστατομένου ὑπὸ τοῦ Αἰδεσιμωτάτου Ἱερέως π. Νικολάου Ζαρδούκα ἐκ Πυργετοῦ Λαρίσης).

Ἡ τελετὴ ἐγένετο συμφώνως πρὸς τὴν Τυπικὴν Διάταξιν, ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τῆς ἐσπερινῆς προετοιμασίας τῶν Ἁγίων Λειψάνων καὶ τῆς ἀκολουθίας τοῦ Μεγάλου Ἐσπερινοῦ.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν Κυριακὴν, μετὰ τὴν τέλεσιν καὶ ἀπόλυσιν τοῦ Ὁρθρου, ὁ Παναγιώτατος Θεσσαλονίκης ἐξήγησεν δι' ὀλίγων εἰς τὸ ἐκκλησίασμα τὰ σχετικά μὲ τὴν τελετὴν τοῦ Ἐγκαινιασμοῦ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

Ὁ Ἐγκαινιασμός ἐγένετο μὲ κάθε Ἱεροπρέπειαν καὶ κατετέθησαν εἰς τὴν ὀπὴν τῆς Ἁγίας Τραπεζῆς τὰ Ἱερά Λείψανα τῶν Ἁγίων ὁσιομαρτύρων τῶν ἐν Σινᾷ καὶ Ραϊθῶ ἀναιρεθέντων καὶ τῆς Μεγαλομάρτυρος Βαρβάρας.

Κάτωθεν εἰς τὸν πυθμένα τῆς ὀπῆς, ἐποθετήθησαν τὰ ὀνόματα Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, ζώντων καὶ τεθνεώτων, ἵνα μνημονεύονται ὡς κτίτορες, ὅταν τελεῖται ἡ Θεία καὶ Ἀναίμακτος Ἱερά Μυσταγωγία καὶ Λειτουργία, κατὰ τὴν Παράδοσιν, ὅπως ἀναφέρεται καὶ εἰς τὸ βιβλίον τῆς Ἱερᾶς Ἀποκαλύψεως: **«Καὶ ...εἶδον ὑποκάτω τοῦ Θυσιαστηρίου τὰς ψυχὰς τῶν ἐσφαγμένων διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ διὰ τὴν Μαρτυρίαν τοῦ Ἀρνίου ἧν εἶχον...»** (Ἀποκ. Στ' 9).

Μετὰ τὴν τελετὴν τῶν ἐγκαινίων ἐγένετο ἡ Θεία Λειτουργία εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν. Περί τῆς ὅλης τελετῆς, τῆς ἱστορίας, τῆς σημασίας, τοῦ ἐν γένει νοήματος καὶ τοῦ σκοποῦ τῶν Ἐγκαινίων, ὠμίλησεν ὁ Παναγιώτατος Θεσσαλονίκης κ. Χρυσόστομος, ἀναπτύξας καὶ ἐξηγήσας αὐτά, ὅπως μᾶς τὰ παρέδωσεν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία.

Εἰς τὰ Ἐγκαινία εἶχον προσέλθει Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, ἀπὸ τὴν Κρήτην καὶ ὅσοι ἠδύ-

νήθησαν ἀπὸ διάφορα μέρη τῆς Ἡπειρωτικῆς Ἑλλάδος.

Οἱ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί μας καὶ κτίτορες τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, Ἀντώνιος καὶ Ἀσημίνα Σοφιαδῆ εἶχον μεριμνήσει μετὰ πολλῆς σπουδῆς, προθυμίας καὶ ἀγάπης διὰ τὴν φιλοξενίαν καὶ παραμονὴν τῶν μακρόθεν προερχομένων ἐπισκεπτῶν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν παράθεσιν πρὸς ὅλους τοὺς προσελθόντας πιστοὺς, πλουσίας Ἀβραμιαίας τραπέζης.

Ὡς εὐλογία καὶ ἐνθύμιον τῆς τελετῆς, διενεμήθη εἰς ὅλους εἰδικῶς κατασκευασμένον Ἀναμνηστικόν, φέρον ἐπὶ τῆς μᾶς ὄψεως εἰκόνα τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς καὶ ἐπὶ τῆς ἐτέρας φωτογραφίαν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ μετὰ συντόμου ἱστορικοῦ τῶν Ἐγκαινίων αὐτοῦ. Ἐπίσης, ὡς εἶθισται, προσεφέρθη καὶ «Φυλακτόν» τῶν ἐγκαινίων, κατασκευασμένον ἀπὸ τὰ μανδήλια μὲ τὰ ὁποῖα ἐπιδένει ὁ Ἀρχιερεὺς κατὰ τὴν τέλεσιν τῶν Ἐγκαινίων τὰ περικάρπια τῶν χειρῶν του, τεμαχισμένα καὶ ἐμβαπτισθέντα εἰς τὸ ἐναπομείναν ὑλικόν, ἀποτελούμενον ἐκ κηρομαστίχης, ἀρωμάτων καὶ Ἁγίου Μύρου, μὲ τὸ ὁποῖον ἐσφραγίσθη ἡ Ἁγία Τράπεζα καὶ ἐχρίσθη ὁ Ναός.

Τέλος, οἱ Χριστιανοὶ ἠγαρήσθησαν τὸν Θεόν καὶ τὴν Ἁγίαν Παρασκευὴν, ὅπου ἠξιώθησαν νὰ παρευρεθοῦν καὶ νὰ συμμετάσχουν εἰς τὴν τελετὴν καὶ συγχαρῆντες καὶ εὐχηθέντες τοὺς κοπιάσαντας ἀδελφούς, ἀνεχώρησαν διὰ τοὺς προορισμοὺς των πλήρεις πνευματικῆς χαρᾶς.

Τὸ ἐσπέρας τῆς ἰδίας ἡμέρας ἐτελέσθη εἰς τὸν Νεοεγκαινιασθέντα Ἱερόν Ναόν, ὑπὸ τοῦ ἰδίου Ἀρχιερέως καὶ Ἱερέως πανηγυρικός Μέγας Ἐσπερινός καὶ τὴν ἐπομένην, ἡμέραν τιμῆς καὶ μνήμης τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, ἐγένετο ἡ πρώτη ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία μετὰ πάσης λαμπρότητος καὶ ἐπισημότητος.

Τὰ φωτογραφικὰ στιγμιότυπα πού δημοσιεύομεν εἶναι ἀπὸ τὴν τελετὴν τῶν ἐγκαινίων.

1. Τά Ἅγ. Λείψανα περιφέρονται τρίς, γύρωθεν τοῦ Ἱ. Ναοῦ. **2.** Ἀπό τὴν ἐκφώνησιν τῶν εὐχῶν καὶ τῶν Ἱερῶν Ἀναγνωσμάτων ἐμπροσθεν τῆς εἰσόδου τοῦ Ἱ. Ναοῦ. **3.** Ἅγιον Μύρον ἐπιχέεται εἰς τὴν θήκην μετὰ τὰ ἅγια λείψανα. **4.** Τά Ἅγ. Λείψανα ἐμφυτεύονται εἰς τὸ «φυτόν» τῆς Ἁγίας Τραπέζης. **5.** Ἡ σπόγγισις τῆς καθαρισμένης Ἁγίας Τραπέζης διὰ τῶν ἀντιμνησίων. **6.** Τὸ Κατασάρκιον το ὁποῖον θά τοποθετηθῆ ἐπὶ τῆς πλακῶς τῆς Ἁγίας Τραπέζης. **7.** Ὁ Ἀρχιερεὺς χροεὶ διὰ καλάμιου φέροντος σπόγγον, ἐμποτισμένον δι' Ἅγιου Μύρου, κηρομαστίχης καὶ ἀρωμάτων, τὰ καθορισμένα πρὸς τοῦτο σημεῖα τοῦ Ἱ. Ναοῦ. **8.** Διὰ χειρῶν τοῦ Ἀρχιερέως, ἀπτεται ἡ καινὴ Κανδήλα, ἡ ὁποία θά τοποθετηθῆ ἐπὶ τῆς Ἁγίας Τραπέζης. **9.** Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς Θείας Λειτουργίας ἐξῶθεν τοῦ ναοῦ οἱ πιστοὶ καὶ ὁ Ἱερὸς Κληρὸς.

Η ΑΓΙΑ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΑΓΙΑΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ
ΑΝΑΜΝΗΣΤΙΚΟΝ ΕΓΚΛΙΝΩΝ
 ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ
ΑΓΙΑΣ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ
 ΕΙΣ ΧΩΡΙΟΝ ΑΛΜΠΩΤΕΣ, ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΑΜΟΡΙΟΥ
 ΝΟΜΟΥ ΡΕΘΥΜΝΗΣ ΚΡΗΤΗΣ
 ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΛΑ. ΣΟΦΙΑΔΗ
 ΤΕΛΕΘΕΝΤΩΝ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
 25 ΙΟΥΛΙΟΥ 2005, ΥΠΟ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ
 ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ Γ.Ο.Χ. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
 ΚΚ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Ἐπάνω: Ο Παν/τος Μητ/ης Θεο/νίκης κ.κ. Χρυσόστομος μετὰ τοῦ ζεύγους τῶν κητόρων Ἀντωνίου καὶ Ἀσημίνας Σοφιαδῆ. **Μέσον καὶ δεξιὰ:** Τὸ ἀναμνηστικὸν τῶν ἐγκλινῶν φέρον ἐπὶ τῆς μιάς ὄψεως τὴν εἰκόνα τῆς Ἁγ. Ὁσιοπαρθενομάρτυρος Παρασκευῆς καὶ ἐπὶ τῆς ἄλλης τὸν Ἱερὸν Ναὸν καὶ σύντομον ἱστορικὸν τῶν Ἐγκλινῶν.

**Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ ΚΑΙ ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ,
Ο ΘΕΟΣ ΛΟΓΟΣ ΚΑΙ ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, Ὁ ᾧΩΝ, Ο ΑΝΑΡΧΟΣ
Ο ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΣ ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΩΡ ΘΕΟΣ**

Ἡ ἀνωτέρω εἰκὼν μέ τὴν ἐπιγραφὴν «ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ Ο ΠΡΟΑΙΩΝΩΝ ΘΕΟΣ» εἶναι Δογματικῶς Ὁρθόδοξος καὶ σύμφωνος μετὰ τοῦ Ἁγίου καὶ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου καὶ ὁλοκλήρου τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ δίδει συντριπτικὴν ἀπάντησιν εἰς τοὺς σηγχρόνους Ἀντιχριστοὺς Αἰρετικοὺς Θεοχριστομάχους, Τριαδομάχους καὶ Ἀθέους ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΑΣ, οἵτινες δὲν πιστεύουν ὅτι ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ Ἄναρχος καὶ Προαἰώνιος Θεός, ὁ Δημιουργός τῶν πάντων καὶ Ποιητής τῶν Αἰώνων «δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο». Ἡ εἰκὼν αὕτη εἶναι τοιχογραφία εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν Ἁγίου Νικολάου Ἀγαπανοῦ Μετεώρων Καλαμπάκας Θεσσαλίας, καὶ Ἔργον Θεοφάνους τοῦ Κρητός, 1527.

Ἔκδοσις Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γ.Ο.Χ. Θεσσαλονίκης.

Κωνσταντινουπόλεως 174, Τ.Κ. 542 49, Θεσσαλονίκη, 8 Νοεμβρίου 2005.